

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.I.35.076/1015/3.szám

A Kúria a dr. Balla-Faredin Márk ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a Mateszné dr. Bachmayer Anita jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 17-én kelt 8.K.27.398/2013/20. sorszámu jogerős ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.398/2013/20. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 66.500 (hatvanhatezer-ötszáz) forint kereseti és 110.800 (száztízezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2007-2010 évekre személyi jövedelemadó (szja) és egészségügyi hozzájárulás (eho) adónemekben bevallások utólagos vizsgálatát végezte. A készpénzforgalmi adatok figyelembevételével elkészítette a felperes vagyonmérlegét, melyben a kiadási oldalon 4.619.000 Ft-ot szerepeltetett, amit a felperes a 2007. január 25-én kötött élettársi vagyonközösségi szerződés alapján adott az élettársának. E szerződés szerint a felperes T. A. ... szám alatti lakossal létesített élettársi vagyonközösséget. Az ingatlanban - amely T. A. tulajdonát képezte - együtt éltek és megállapodtak abban, hogy a felperes a munkaviszonyból származó jövedelméből és egyéb bevételeiből az életközösség fennállása alatt a felmerülő rezsiköltségeket, hiteltörlesztést és a közös életvitelhez szükséges költségeket biztosítja. Erre szolgált a 4.619.000 Ft, amelynek havi részösszegei T. A. R. Banknál vezetett bankszámla kivonatain megtalálhatók. Rögzítette az adóhatóság, hogy először T. A-nál folytatott le

vagyonosodási vizsgálatot, aki a 2007. évi bevételeinél jelölte meg a szerződésen alapuló felperesi hozzájárulást. T. A-nál az eljárás első fokon jogerősen, a terhére tett megállapítás nélkül lezárult. A felperesnél lefolytatott vizsgálat ún. kapcsolódó vizsgálat volt, melynek során ugyanakkor az adóhatóság a felperes terhére 5.606.816 Ft adóhiányt állapított meg, továbbá adóbírságot és késedelmi pótlékot is felszámított.

A fellebbezés nyomán eljáró alperes a 2007. évre tett megállapításokat helybenhagyta, a 2008-2010-es évekre vonatkozót megsemmisítette, e körben az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította, az adóbírságot és a késedelmi pótlékot pedig csökkentette.

A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy a vizsgálat által készített készpénzforgalmi mérleg megalapozatlan. Álláspontja szerint minden kiadásáról és bevételéről el tudott számolni. Saját jövedelme, a szüleitől kapott hozzájárulás, élettársának bevételei - beleértve a kölcsönt is - teljes mértékben fedezték mind a külön, mind együttes kiadásukat. Nem volt módja arra, hogy eltitkolt bevételt szerezzen, az alperesi hatóság által lefolytatott becslési eljárásnak nem volt jogalapja.

Ehhez képest a per első tárgyalásán a kereseti kérelmében foglalt előadását módosította, és kifejtette, hogy az adóhatóság által a 2007-es adóévre megállapított tényállás nem valós, ugyanis 2007-ben még nem állt élettársi kapcsolatban T. A-val, csak 2008 nyarán ismerkedtek meg. Az élettársi vagyonszövetségéről szóló szerződést csak azért kötötték, hogy T. A. a kiadásait a nála folytatott vagyonosodási vizsgálat során igazolni tudja. Valótlan tartalmú magánokiratot szerkesztettek, amelyet visszadátumoztak, hogy minimalizálják a T. A-val szemben megállapítható adóhiányt.

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.398/2013/20. számú ítéletével az alperes határozatának a felperes 2007. évi személyi jövedelemadó és százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben meghozott részét az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezte.

Hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 108. § (1), (2), (9) bekezdéseire, továbbá kifejtette, hogy a perben felvett bizonyítás eredményeképpen, a tanúvallomások alapján a bíróságnak az a meggyőződése alakult ki, hogy a felperes és T. A. által kötött élettársi vagyonszövetségi szerződés tartalma teljesen valószerűtlen. Nem hiteles, hogy amennyiben valaki élettársi kapcsolatának időtartamára élettársának ingatlanába költözik, ezen tényről szerződésben rögzítik. Életszerűtlen, hogy a felek abban állapodjanak meg, hogy az

élettársi kapcsolat bármely okból történő megszűnése esetén a felperes köteles ingóságaival együtt a saját ingatlanába visszaköltözni. Nem hihető, hogy amennyiben valaki élettársa kiadásaihoz valamilyen mértékben hozzájárul, ezt az együtt élő felek egy magánokiratba foglalják. A szerződés nem tartalmaz a természetesnek mondható következményeken túl semmilyen szankciót, amely a szerződéses kötelezettséget kikényszeríthetné.

A szerződés megkötésének indokaként elfogadható magyarázatot a felperesen kívül sem T. A., sem az okiratot aláíró tanúk (T. A. testvére és édesanyja) nem tudtak adni. Ugyanakkor azt alátámasztották, hogy a felperes az élettársával csak 2008 augusztusában ismerkedett meg. T. A. testvére nem emlékezett a szerződés megkötésére, bár az aláírását elismerte magáénak. T. A. édesanyjának azon tanúvallomása pedig nem elfogadható, mely szerint nem volt tudomása arról, hogy az élettársi vagyonszövetségi szerződésen a dátum nem valós. Valószínűtlen, hogy T. A. édesanyját nem tájékoztatta a perről és az abban tett tényállításokról.

Megállapította a bíróság az Art. 108. § (9) bekezdésére figyelemmel, hogy a T. A.-val szembeni adóigazgatási eljárásban - melyet a bíróság jelen perben már nem vizsgálhat felül - az adóhatóság nem helytállóan járt el akkor, amikor az élettársi vagyonszövetségi szerződést hitelt érdemlő adatnak minősítette. Ezen okiratot az adóhatóságnak a bizonyítási eljárás során a bizonyítékok közül ki kellett volna rekesztenie.

A megismételt eljárás során a 2007. év megállapításánál a felperesi vagyonszövetségben nem lehet figyelembe venni kiadásként a T. A.-val kapcsolatos összeget.

A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett előfelülvizsgálati kérelmet. Jogszabálysértésként megjelölte a Pp. 8. § (2) bekezdés, 164. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 339. § (1) bekezdés, 339/A. §-ában foglaltakat, az Alaptörvény 40. cikke, az Art. 1. § (5) bekezdés, 108. § (2) bekezdés, 109. § (4) bekezdés rendelkezéseit. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelése kirívóan okszerűtlen, ellentmondásos, az ítélet jogbizonytalanságot okozó, adózói joggal való visszaélésre alapot biztosító döntés. Hivatkozott mindenekelőtt arra, hogy a közigazgatási határozat törvényességét - figyelemmel a Pp. 339/A. §-ára - a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények figyelembevételével kell megítélni. A Pp. 339. § (1) bekezdés alapján pedig a bíróság kizárólag a jogszabálysértő közigazgatási határozatot helyezheti hatályon kívül. Utalt az alperes arra is, hogy a bíróság ítéletében nem fejtette ki, hogy melyik volt az az adóhatóság által ismert, már az adóigazgatási eljárásban fennállt körülmény, amely alapján a hatóságnak a felperes írásbeli nyilatkozatát, és az általa becsatolt okiratot hiteltelennek kellett volna minősítenie.

Hivatkozott az Alaptörvény 40. cikkére, az Alaptörvény végrehajtására megalkotott 2011. évi CXCV. törvényre, a közteherviseléssel kapcsolatos alapelvekre, továbbá a jogszabályok értelmezésével kapcsolatban az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra.

Az alperes hangsúlyozottan rámutatott, hogy a T. A. költségeinek finanszírozására vonatkozó megállapításait a felperes által a revízió részére átadott teljes bizonyító erejű magánokiratra és a felperes azzal mindenben összhangban álló írásban tett nyilatkozatára alapozta. A bíróság indokolás nélkül és megalapozatlanul figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes adóvizsgálatára a T. A-val szemben indított bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés kapcsán került sor, amely eljárás első fokon 2013. június 27-én jogerősen befejeződött. Lényeges továbbá az is, hogy az adóhatóság által beszerzett bankszámla kivonatokon a felperes nyilatkozata szerint T. A-nak átadott pénzüsszegek készpénz befizetésként valóban megjelentek.

A felperes sem az első-, sem a másodfokú közigazgatási eljárásban, de még az írásbeli keresetében sem hivatkozott arra, hogy az élettársi vagyonközösségi szerződés nem valós, nem abban az időpontban készült, amely dátum rajta szerepel. Nem volt semmi ok, bizonyíték, nyilatkozat, amely miatt a becsatolt okirat valóságtartalma megalapozottan megkérdőjelezhető, ezáltal kirekeszthető lett volna a bizonyítékok köréből.

Hivatkozott még egyebek mellett az alperes az Art. 99. § (1) bekezdésében foglalt együttműködési és a jóhiszemű eljárással kapcsolatos kötelezettségekre, valamint az Art. 164. § (1) bekezdésben foglalt elévülésre. A bíróság ítéletével a felperes rosszhiszemű magatartását a felperes javára értékelte, ezzel sértve a Pp. 206. § (1) bekezdésben foglalt, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályt. Az ítélet a vagyonközösségi szerződés hiteltelenségét valószínűségi, hihetőségi indokokra alapozta, továbbá figyelmen kívül hagyja, hogy a meghallgatott tanúk kivétel nélkül rokoní vagy baráti kapcsolatban voltak a felperessel vagy élettársával.

Végül arra is utalt, hogy T. A-ra vonatkozóan - elévülés miatt - megállapítás már nem tehető, melynek következtében sérült a jogbiztonság és a közteherviselés alapelve is.

Minderre tekintettel kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, valamint perköltség megállapítását.

Az alperes felülvizsgálati kérelme megalapozott.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. III. törvény /továbbiakban: Pp./ 275. § (1), (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem tárgyában a rendelkezésre álló iratok alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között dönt.

A felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek kivételesen akkor van helye, ha a felülvizsgált ítéletben megállapított tényállás hiányos, iratellenes, továbbá az ítélet indokolása logikátlan vagy kirívóan okszerűtlen.

A Kúria jelen perben egyetértett az alperes felülvizsgálati kérelmében részletesen kifejtett és jogi érvekkel alátámasztott álláspontjával. Az abban foglaltak ismételése nélkül utal arra, hogy perbeli ügyben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján hozta meg döntését. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban, a kérelem keretei között azt vizsgálta, hogy a bizonyítás eredményének mérlegelése megfelelt-e a Pp. 206. § (1) bekezdésben foglalt előírásoknak, azaz, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapította-e meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte-e.

Megállapította a Kúria, hogy alappal hivatkozott az alperes a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére. A felperes és élettársa két adóhatósági eljárásban is döntő bizonyítékként csatolta azt - az utóbb még írásban is megerősített - teljes bizonyító erejű magánokiratot, amely több millió forint tényleges átadásának igazolására szólt. A felperes írásbeli keresetében sem cáfolta a szerződés valóságát. A Kúria álláspontja szerint a jelentős súlyú okirati bizonyítékot nem lehet valótlannak minősíteni, a tartalmát kétségbe vonni az utóbb megváltoztatott ügyféli nyilatkozat miatt, illetve a kellő meggyőző erővel nem bíró tanúvallomásokra tekintettel. Ugyancsak nem eredményezheti a szerződés, mint okirati bizonyíték mellőzését annak csupán az életszerűségre, hihetőségre alapozott tartalmi elemzése.

Az elsőfokú bíróság ítélete tehát a bizonyítékok mérlegelése körében a Pp. 206. § (1) bekezdését sértette, a módosított keresetben foglaltak nem alapozhatták meg az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, melyre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította.

Rögzíti a Kúria, hogy a Pp. 274. § (1) bekezdés alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri vagy a Kúria a tárgyaláson való elbírálást szükségesnek tartja. A tárgyalás tartását a felek egyike sem kérte, és mivel a Pp. 272. § (2) bekezdése a

felülvizsgálati kérelem kiegészítését a 275. § (1) bekezdés pedig a bizonyítást zárja ki, nem merült fel a tárgyalás tartásának szükségessége. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 272. § (1) bekezdésének megfelelően a rendelkezésre álló iratok alapján döntött.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes elsőfokú és felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2015. június 25.

**Dr. Darák Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk.
előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**